

MORDA SE BODO VINCENNESU...¹

JACQUES LACAN

Morda se bodo Vincennesu pridružili nauki, za katere je Freud rekel, da bi se moral analitik nanje opreti, zato da bi z njimi okreplil tisto, kar ima od lastne analize: se pravi, da bi vedel, ne toliko, čemu je analiza služila, kot pa, česa se je poslužila.

Tukaj ne bom povzemal, kaj o tem učim jaz. Kar bodo primorani upoštevati tudi tisti, ki jim to poučevanje ne ugaja.

Sedaj ne gre samo za to, da bi analitiku pomagali z znanostmi, ki se širijo na univerzitetni način, temveč da te znanosti najdejo v njegovem izkustvu priložnost za svojo lastno obnovitev.

Lingvistika – Za katero vemo, da je tukaj glavna. To, da Jakobson upraviči toliko mojih stališč, mi kot analitiku ne zadošča.

Lingvistika, ki si za svoje polje izbere tisto, čemur pravim jezik, ki je opora nezavednega, izhaja iz purizma, ki se kaže v različnih oblikah, ker je formalen. Kajti izključi ne samo govorico, »izvor«, pravijo njeni utemeljitelji, temveč tisto, čemur bom tukaj rekel njena narava.

Izključeno je, da bi s tem opravila kakršna koli psihologija. To je dokazano.

Toda ali se govorica navezuje na nekaj, kar je mogoče obravnavati kot življenje, to je vprašanje, ki ga ne bi bilo slabo spodbuditi pri lingvistih.

In sicer v okvirih, ki se opirajo na moje »imaginarno« in moje »realno«: s čimer sta razločeni dve mesti življenja, ki ju današnja znanost strogo ločuje.

Na dolgo in široko sem pokazal, da napravi govorica iz teh mest voz, kar ji ne odvzame niti malo njenega – morebitnega – življenja, razen če vse prej ne prinaša smrt.

¹ [Prevedeno po Jacques Lacan, »Peut-être à Vincennes...«, v: *Autres écrits*, Seuil, Pariz 2001, str. 313-315. Prvič objavljeno januarja leta 1975 v reviji *Ornicar?*.]

Kaj bi utegnilo biti homologno njenemu parazitizmu? Metagovorica tega izrekanja zadošča za njeno zavrnitev. Edino metoda, ki temelji na napovedani meji, lahko odgovori popolnoma drugače.

Tukaj nakazujem stekanje:

1) slovnice, kolikor iz smisla naredi lajno, kar naj mi bo dovoljeno prevesti s tem, da iz pričakovanega smisla ustvarja senco;²

2) dvoumja, s katerim se poigravam natanko tedaj, ko v njem spoznam privilegirani dostop do nezavednega, da bi reduciral njegov simp-
tom (cf. moja topologijo): ovrigel smisel.

Drugače rečeno, za tvorjenje smisla, drugačnega od govorice. O čemer povsod pričajo drugi znaki. Gre za začetek (namreč za tisto, kar sveti Janez pravi o govorici).

Vztrajam pri tem, da kot resnično določim neko lingvistiko, ki bi jemala jezik »resneje«, pri čemer navajam primer študije J.-Cl. Milnerja o kvalitativnih imenih (cf. njegovo knjigo *Arguments linguistiques*, ki je izšla pri založbi Mame).

Logika – Nič manj zanimiva.

Pod pogojem, da jo poudarimo kot znanost o realnem, da bi ji omogočili dostop do načina nemožnega.

Kar srečujemo v matematični logiki.

Smem tukaj nakazati, da racionalno kot antiteza iracionalnega ni bilo nikoli prevzeto od drugod, kot pa iz govorice? Kar ukine sicer klasično identifikacijo uma z logosom.

Če se spominom, da ga je Hegel identificiral z realnim, je morda prav reči, da naj gre logika sem prav zaradi tega.

Topologija – Mislim matematično, in ne da bi jo lahko (po mojem mnenju) analiza še v čem spremenila.

Vozel, pletenica, vlakno, povezave, kompaktnost: same oblike, v katerih se prostor prelomi ali nakopiči, tukaj analitiku nudijo tisto, kar mu manjka: namreč neko drugačno oporo za vzdrževanje metonimije od metaforične.

»Povprečni« analitik, namreč tisti, ki se avtorizira zgolj s svojo zablodo, bo v tem našel korist po svoji meri – ali pa jo bo podvojil: priložnost za malo sreče.

Antifilozofija – S čimer bi spontano označil raziskovanje tistega, kar univerzitetni diskurz dolguje svoji »vzgojni« predpostavki. S tem ne bo opravila bedna zgodovina idej.

² [Gre za neprevedljivo besedno igro. Lacan namreč obrne reklo: *lâcher la proie pour l'ombre*, izpustiti zanesljivi plen za senco, tj. prazno pričakovanje. (*Op. ur.*)]

Upam, da bo vztrajna zbirka bedarij, ki ga zaznamuje, omogočala, da bo ta diskurz ovrednoten v njegovem neuničljivem korenu, v njegovih večnih sanjah.

Iz katerih ni drugega prebujenja kot posebnega.

Prevedel Samo Tomšič (popr. prev. JŠR)